

2013. 01. 06. Vasárnap. Vancouver. C: A béke embere. 1. Béketlenségek története. 2. Megállni – megkérdezni az Urat. 3. Szemben az árral.

Lekció: 1 Királyok 22

Textus: „*Három esztendeig nyugton maradtak: nem volt háború Arám és Izráel között*”. 1Királyok 22:1

Kedves Testvérek

Új eszetendőben kívánunk egymásnak boldog, és békés új évet. Ma ez utóbbiról lesz szó: milyen az a békés év? **Milyen az, aki az Úrral közösségben törekszik a békességre – még ha önzése és bűnei miatt sajnos néha célt téveszt?** Bűn = céltévesztés. **Az a célunk, hogy Jézus jóhírét, a békesség evangéliumát vigyük a világba.** Amikor a hit fegyverzetéről beszél Pál apoatol, ezt írja: „*felsaruzva a lábatokat a békesség evangéliuma hirdetésének a készségével*”. Készség. Miről van szó? 1. Kész vagyok Istennek engedni és engedelmeskedni! 2. Kész vagyok magamat odaáldozni az Úrnak; 3. és ezért az Úrban testvéremnek! **Lemondok önmagamról, önmagammal szembe fordulok, magam megalázom – mert Krisztus tükröt tartott elém, és én elfogadtam bocsánatát!** Ez a békesség útja! „*Aki felmagasztalja magát, megaláztatik, és aki megalázza magát, felmagasztaltatik.*” (Máté 23:12) Ahhoz, hogy békességünk legyen – először meg kell harcolnunk a harcot önmagunkkal! **Ha Krisztus lakozást vesz, és növekszik bennünk, akkor lehetséges, hogy békességet nyerünk Tőle, Átala – mert ő végzi el!**

„*Mert a mi harcunk nem test és vér ellen folyik, hanem erők és hatalmak ellen, a sötétség világának urai és a gonoszság lelkei ellen, amelyek a mennyei magasságban vannak*”. (Efézus 6,12) Ezek az erők és hatalmak a szívünk, a lényünk fölött akarnak diadalmaskodni – mégpedig úgy, hogy észre se vegyük. Még sok hívő ember is szenved tőlük – pedig már ismerik az Úr Jézus Krisztus szabadítását!

Mert **mindenkiben eredendően benne van a békétlenség. Benne születünk. De ezt a békétlenséget képes oldani, majd áttranszformálni Isten szeretete békességgé.** Hogy a rengeteg békétlenség közt, ami a világban körülvesz bennünket – **lehessünk a békesség követői** – ebben az előttünk álló egész 2013-as eszetendőben is! Hogyan?

Szeretném nagyon gyakorlati bibliai példákon keresztül bemutatni a béke emberét – **a gyengeségeivel, törekenységével, de egyben nagyon fontos szolgálataival egyetemben.**

1 Jósáfát király abban nőtt fel, hogy édesapja (Ászá király) és az északi Izráel (apja 40 éves uralkodása alatt) **végig háborúban álltak egymással.** Igaz, erről nem Ászá tehetett, hanem az agresszív Izráeli uralkodók. Ászá nem szeretette a békétlenséget – de meg kellett védenie országát. „*Baasá, Izráel királya Júda ellen vonult, és kiépítette Rámát, hogy ne lehessen Ászához, Júda királyához átmenni, vagy tőle átjönni*”. Elszigetelte Júdát, és tamadásra készült ellene. Ekkor Ászá, Jósáfát apja, az északi Arámhoz fordult, vele kötött szövetséget – aki megtámadta északról Izráelt, el is vett területeket tőle, de így, ezért Izráel felhagyott a Júda elleni támadással. **Ebben a csúnya, kegyetlen testvérháborúban, ebben az állandó békétlenségben nőtt fel Jósáfát.** 40 éves háború. Nem tudhatjuk, hogy hívő apukája hogyan tudta munkahelyi feszültségeit kívül tartani a családi életétől – de biztos, hogy valamilyen szinten érintette felnövekvő gyermekei, így Jósáfát életét is.

Sokan nőnek fel békétlenségek közt: nyílt, vagy rejtett erőszak kívül-belül; állandó kiabálás, káromkodás, üvöltözés. Vagy folytott vibrálás, terror, félelem. Az igében a hívő királyi család belső békéjét a külső körülmények dülhették fel; mint mikor a munkahelyi, egzisztenciális nehézségek, családtagok közötti nézeteltérések, háborúságok miatt borul fel a békesség...

Mindenki öröklí a békétlenséget – annak valamilyen formáját. Ehhez adódik az a békétlenség, amiken neki kell keresztül mennie. **A világ történelme nem más – mint békétlenségek története.** Ez a következménye annak, hogy elszakadtunk a békesség és élet forrásától, az élő Istentől. **De lehet békességet nyerni!** Ezt ünnepeltük karácsonykor – **eljött közénk a békesség fejedelme! Benne lehet semmitől nem**

függő, állandó és tartós békességet nyerni – ami beépül a szívbe, az életünk meghatározó részévé lesz, és árad, sugárzik mások felé is.

2 Jósáfát nem akarta folytatni azt a rettenetes testvérháborút, amiben felnőtt. Mivel Izráelben is más lett a király, mindent megtett, hogy békében éljen vele. **Akkor is, ha az istentelen és békétlen volt.** Ő volt az az Aháb király, akinek a pogány Jezabel volt a felesége – Baal-kultusz, Illés, Karmel hegyi istenítélet, Nábót szőlője: nem adta oda a királynak a királyi palota mellett lévő gyönyörű szőlőjét még pénzért sem, erre Jezabel levelek írt a város előljáróinak, felmeltette Nábótot, majd felségárulás vádjával agyonra köveztette. Megszerezte Jezabel a férjének, az pedig köszönte szépen. **Ilyen kétszínű, önző, pénz- és hatalomsóvár, gyilkos ember volt Aháb.**

Nagyon sokszor pedig a béketlenségben akad pártfogónk, aki – mint a Sátán angyala – ott súgja maga titkos, alattomos, istentelen, önzésünkre építő ravasz és gonosz terveit a fülünkbe. „Hogy meri ezt tenni veled? Te ezt hagyod? Neked ez jár? Hát ki a király? Írtd ki! Tedd félre! Hallgattasd el!” – és **beindítja az agykerekeket a gonoszságra.** Vagy – mivel ezekkel tölti meg a fejünket: **elveszi a békességünket! De nem csak a miénket – hanem azét is általunk, akire haragszunk (itt meg is ölik Nábótot).**

ÉS MÉGIS: Jósáfát mindenben békességre törekedett Ahábal. „*Ha lehetséges, amennyire töletek telik, éljetez minden emberrel békességben*”. (Róma 16:18) Nincs benne válogatás: **minden emberrel. A békétlenekkel is.** Jósáfát örökölte a békétlenséget. Rettenetes, mennyi vér folyt körülötte a háborúban – ezért hatalmas dolog, amit olvasunk, hogy az ő idejében: „*Három esztendeig nyugton maradtak: nem volt háború Arám és Izráel között*”. **Jósáfát ezt a békességet munkálta.** Olyan ez, mint ahogyan az észak-amerikai indánok éltek, még a fehér emberek előtt. **Minden tavasszal kezdődtek a háborúk!** Rengeteg szenvedést okoztak vele egymásnak – **de nem tudtak békességben élni! Mert az ember nem tud nyugton maradni!**

1920-ban lezárult egy borzalmas világháború – és 1940-ben már kezdődött egy következő. Aztán annak még vége se volt, jött a Gulág, majd forradalmak, rémuralmak, lelki terror, anyagi terror – és **a háború, a szenvedés folytatódik.**

Mit tehet a békesség embere – aki békességet nyert Krisztusban? Először is a békességet munkája – ahogyan Jósáfát. **Örül a békességnek, és tehetségéhez mérten békességet teremt.** „*Jósáfát békességben élt Izráel királyával*”. Fia Aháb lányát vette feleségül (2Kir. 8:18).

Nem egyfajta ál-békesség ez? Hát Jósáfát biztos tudta, mit tett Aháb Nábóttal? Hogy hogyan üldözte Jezabel Illés prófétát! Hát akkor hogy-hogy nem vetette szemére? Hogy-hogy kereste egy ilyen ember barátságát? Hogy-hogy közeledett hozzá? Egy ilyen istentelen emberhez?

„*Ha lehetséges, amennyire töletek telik, éljetez minden emberrel békességben*”. **Nem azt jelenti, hogy egyetértek velük a bűneikben – hanem azt, hogy szeretem őket.** Úgy is – bűnösen is. Egy börtönlelkész tett bizonyosságot arról, hogy az őszinte, tiszta szeretet, **Krisztus szeretete képes csodákat végezni életekben!** Mert **Isten a bűnös embert szereti – de a bűnt utálja.** Annyira szereti, hogy Fiát adta érte. Akkor is szereti – ha ő még a bűnét nem látja, és nem kell neki bűnbocsánat, és megtérés. **Mégis, az Úr békességre törekszik velünk, bűnösökkel. Ezért adta oda magát!**

És akik ezt elfogadták, akik ebből a kegyelemből élünk – **ezt szeretné látni, tapsztalni tőlünk is. Mi vigyük oda Krisztus szeretetét, mi szeressünk, mi közeledjünk!** Ezt tette Jósáfát is – nagyon helyesen. **Az viszont ennek nagy veszélye, hogy nehogy elsodortassunk velük együtt abba a bűnbe, engedtlenségbe, amelyben ők vannak.**

Jól tette, hogy barátságot épített Ahábal, mert így, amikor háborúba hívta őt, mint szövetségesét, **alkalma volt Jósáfátnak arra, hogy Isten ígését „becsempéssze” Aháb életébe.** De nem volt jó – mert **engedtlenségbe vitte Jósáfátot.**

Mert amikor már Aháb nem bírta tovább a háború nélküliséget (ecce homo), akkor kitalálta, hogy visszafoglalja azokat a területeket, amelyeket apja vesztett el és került az Arámokhoz, amikor Jósáfát apja,

Ászá rávette Arámot, hogy támadják hátba Izráelt. Most pedig Aháb (Izráel) Jósáfát (Júda) segítségét kéri, hogy visszavehesse az ősi földet az Arámoktól. Ezzel Jósáfát kelepcébe került – apja szövetségét kell felrúgnia, ha elmegy a háborúba. Ha viszont nem megy el – újabb háborút helyez kilátásba Izráellel.

Azt mondta, elmegyek – de „*Kérdezd meg először az Úr igéjét!*”! **Aháb soha nem kérdezte volna meg magától** – inkább a bálványokat. **Így azonban megkérdezte, és meg is hallotta.** Jézus így siratta Jeruzsálemet: „*Bár felismerted volna ezen a napon te is a békességre vezető utat! De most már el van rejtve a szemeid előtt.*” (Lukács 19:42) **Isten nyújtja, kínálja a békességre vezető utat – az Úr Jézus Krisztus által! Gazdag a kegyelemben és a megbocsátásban – de a kegyelmi idő nem végtelen. Egyszer lejár.** Aháb meghalt abban a háborúban – ahova nem kellett volna elmennie. **Meg kellett volna vallja bűneit, leborulni az Úr előtt, elfogadni bocsánatát, megalázkodni – és megélni azt, amit a kegyelmes Isten kijelentett!** Aháb – a békétlen ember, aki nem fogadta el Isten békejobbát! És te? Kire hasonlítassz? Órá, Ahábra – vagy a botló, de az Úr útján járó Jósáfátra?

Jézus Kristusról mondja ezt az ige: „*Mert tetszett az egész Teljességnek, hogy benne lakjék, és hogy általa békéltessen meg önmagával mindent, a földön és a mennyben, úgy, hogy békességet szerzett a keresztfán kiontott vére által. Titeket is, akik egykor Istentől elidegenedtek, és ellenséges gondolkodásúak voltatok gonosz cselekedeteitek miatt, most viszont megbékéltetett emberi testében, halála által, hogy mint szenteket, hibátlanokat és feddhetetleneket állítson majd színe elé.*” (Kolossé 1:19–22) **Ez mind igaz ránk – Krisztusért.** „*Ezért ha valaki Krisztusban van, új teremtés az: a régi elmúlt, és íme: új jött létre. Mindez pedig Istentől van, aki megbékéltetett minket önmagával Krisztus által, és nekünk adta a békéltetés szolgálatát. Isten ugyanis Krisztusban megbékéltette a világot önmagával, úgyhogy nem tulajdonította nekik vétkeiket, és reánk bízta a békéltetés igéjét. Tehát Krisztusért járva követségben, mintha Isten kérne általunk: Krisztusért kérünk, béküljete meg az Istennel!*” (2Korinthus 5:17–21)

Ha már elfogadtad bűneid bocsánatát, ha már békességet nyertél Krisztusban, mert az övé vagy, Aki önmagát adta érted - **akkor legyünk mind békéltetők 2013-ban is.** Amolyan helyi Jósáfátok, **akik Isten eszközeiként végezzük a békéltetés szolgálatát!** A békétlenkedőket körülvevünk szeretettel, **„becsempészünk”** igét az életükbe, odaszeretgetjük őket Krisztushoz, **hintjük a magot – és az Úr majd elvégzi a munkát, amikor, ahogyan neki kedves.**

És ha az ő békéltető eszköze letér az Úr útjáról – az Úr kegyelme akkor is hordozza életét. **Jósáfát elment abba a háborúba, amiről világosan megtudta Isten kijelentéséből, hogy nem az Isten akarata.** Sőt, még abba is belement, hogy Aháb álruhába öltözött, és csak ő volt királyi ruhában – célponttá tette magát. **Isten mégis megőrizte – és az álruhában harcoló Aháb meghalt, ahogyan megmondta az Úr. Jósáfát viszont épságben tért haza. Mert az Úr oltalma alatt állt.**

De ne lepődj meg, ha már nem bírják tovább a békességet! És azon se, ha kényes helyzetekbe sodornak, hogy kivel, milyen háborúba menj el, vagy ne menj el – **tedd, mint Jósáfát: kérdezd meg először az Úr igéjét! Csak aztán tedd is – ne úgy, mint ő.** És ebben adjon az Úr kitartást, hűséget, vezetést, fentről való bölcsességet: **hogy betölthesd küldetésed!** Azt, ami 2013-ra szól – éppen neked! **Légy a béke embere!** Ámen.

„Ha tehát van vigasztalás Krisztusban, ha van szeretetből fakadó figyelmeztetés, ha van közösség a Lélekben, ha van irgalom és könyörület, akkor tegyétek teljessé örömeimet azzal, hogy ugyanazt akarjátok: ugyanaz a szeretet legyen bennetek, egyet akarva ugyanarra törekedjétek. Semmit ne tegyetek önzésből, se hiú dicsőségvágyból, hanem alázattal különbnek tartsátok egymást magatoknál; és senki se a maga hasznát nézze, hanem mindenki a másokét is. Az az indulat legyen bennetek, ami Krisztus Jézusban is megvolt”. (Filippi 2:1–5)

„Vigyázzatok, hogy senki se fizessen a rosszért rosszal, hanem törekedjétek mindenkor a jóra egymás iránt és mindenki iránt”. (1Thessz. 5:15)

„Egyenes ösvényen járjatok, hogy a sánta meg ne botoljon, hanem inkább meggyógyuljon. Törekedjétek mindenki iránt a békességre és a szent életre, amely nélkül senki sem látja meg az Urat”. Zsid. 12,13

„Egymással egyetértésben legyetek, ne legyetek nagyratörők, hanem az alázatosakhoz tartsátok magatokat. Ne legyetek bölcssek önmagatok szerint. Ne fizessetek senkinek rosszal a rosszért. Arra legyen gondotok, ami minden ember szemében jó. Ha lehetséges, amennyire tőletek telik, éljétek minden emberrel békességben. Ne álljatok bosszút önmagatokért, szeretteim, hanem adjatok helyet az ő haragjának, mert meg van írva: „Enyém a bosszúállás, én megfizetek” - így szól az Úr. Sőt, „ha éhezik ellenséged, adj ennie, ha szomjazik, adj innia; mert ha ezt teszed, paraszat gyűjtesz a fejére.” Ne győzzön le téged a rossz, hanem te győzd le a rosszat a jóval”. (Róma 12:16–21)

„Ezért ha valaki Krisztusban van, új teremtés az: a régi elmúlt, és íme: új jött létre. Mindez pedig Istentől van, aki megbékéltetett minket önmagával Krisztus által, és nekünk adta a békéltetés szolgálatát. Isten ugyanis Krisztusban megbékéltette a világot önmagával, úgyhogy nem tulajdonította nekik vétkeiket, és reánk bízta a békéltetés igéjét. Tehát Krisztusért járva követségben, mintha Isten kérne általunk: Krisztusért kérünk, béküljétek meg az Istennel! Mert azt, aki nem ismert bűnt, bűnné tette értünk, hogy mi Isten igazsága legyünk őbenne”. (2Korinthus 5:17–21)

2013. 01. 13. Vasárnap. Vancouver. C: Valódi önmagad.

Lekció: Lukács 22: 1 – 46 Júdás elárulja Jézust; Az utolsó vacsora; Ki a legnagyobb?; Jézus inti Pétert; A Gecsemáné kertben.

Textus: Lukács 22: 46 „*Keljétek fel, és imádkozzatok, hogy kísértésbe ne essetek.*”

Kedves Testvérek!

Nem ismerjük valódi önmagunkat. Erről szól ma az igehirdetés. Nem túl örömteli állítás – és nagyon sokan nem is fogadják el – de, hogy bárki valódi alázattal járulhasson Isten kegyelme székéhez, és ott életet nyerjen, ahhoz **át kell esni ezen a felismerésen!** Már azon, amit Pál apostol így fogalmazott meg: „*Mert tudom, hogy énbennem, vagyis a testemben nem lakik jó...*” (Róma 7:18) Súlyos állítása ez a Szentírásnak, amelyről nem szeretünk beszélni – pedig beszélni kell! Egyrészt azért kell róla beszélni, hogy tisztázzuk, mit is jelent; másrészt pedig, hogy ha felfogtuk, meg is éljük, amire indít!

A Biblia élesen különválasztja a testi óembert – és a lelki újemebert. A testi – amelyik az Isten elleni lázadás, a bűn állapotában van: ösztön-ember; testi vágyai kielégítéséért él: evés, ivás, birtoklás, önzés. **A testemben azért nem lakik jó, mert az Isten elleni lázadás**

állapotában van. A lelki – amelyik már az Isten uralma alá került, mert megbékélt vele a Jézus Krisztus által. **Akiben él Jézus lelke**, mert hite által neki adta át magát, és benne szolgál az élete!

„Mert akik test szerint élnek, a test dolgaival törődnek, akik pedig Lélek szerint, a Lélek dolgaival. A test törekvése halál, a Lélek törekvése pedig élet és békesség, minthogy a test törekvése ellenségeskedés Istennel, mert az Isten törvényének nem veti alá magát, és nem is tudja magát alávetni. Akik pedig test szerint élnek, nem lehetnek kedvesek Isten előtt. Ti azonban nem test szerint éltek, hanem Lélek szerint, ha Isten Lelke lakik bennetek”. (Róma 8:5–9)

Pénteken búcsúztunk Paksi Júliától. Bűnbocsánatot nyert, új életét megáldotta az Isten békességgel, vidámsággal, bőkezűséggel. Vesztes – nyertes. Az ő szegénysége sokakat gazdagított: fia elvesztése, önzetlensége. Mert gazdag volt kegyelemben! Ezért tudta, hova érkezik meg!

Lelki ember vagy-e már? Tudjátok, ez azért fontos kérdés, mert – amint ezt mai igénkben látni fogjuk – a Jézussal járó hívő ember (tanítvány) és a lelki ember sem feltétlenül mindig azonos fogalmak. **Az Úrral való folyamatos közösség által növekedhet bennünk a Lelki ember!** Mint a kétféle folyadék a pohárban: olaj és víz. Az egyik kiszorítja a másikat! És mivel mindkettő folyamatosan árad – attól függ, melyikből folyik több a poharunkba. Melyik csap alá tartjuk azt a poharat!

Lukács evangéliuma 9 részében – Jézus megy fel Jeruzsálembe, Samárián keresztül. Meg akartak szállni, de nem fogadták be őket, mert Jeruzsálembe mentek. Ősi ellentét. *„Uram, akarod-e, hogy ezt mondjuk: Szálljon le tűz az égből, és égesse meg őket!?” De Jézus feléjük fordult, megdorgálta őket, és ezt mondta: „Nem tudjátok, milyen lélek van bennetek, mert az Emberfia nem azért jött, hogy az emberek életét elveszítse, hanem hogy megmentse. Aztán elmentek egy másik faluba”.* (Lukács 9:54–56) **Nem lett belőle háború – mert a lelki ember, Jézus reagált rá.**

A testi ember Jézus közelében, Jézus szavára, ígéjére, amikor a Szentlélek életté teszi az ígét – válhat egyre inkább lelkivé! Amikor **felismeri bűneit**, mindazt, ami nem az Isten akarata, ami nem Istentől való az életében, amikor **ráébred nyomorult, megváltásra szoruló állapotára – és meglátja a megoldást, a szabadítást, a Krisztusban mássá lével csodáját!** Isten ezt csodáéatosan végzi el!

Péter először hitvallást tesz, mikor Jézus mondja, hogy meg fogja őt tagadni, akkor fogadkozik. Jézus igéri neki, hogy imádkozik érte. Péter háromszor megtagadja – Jézus ránéz – keservesen sír. Jézus feltámad – megbocsát, megújít, küldetéssel bízza meg. Használja... és tovább formálja, mert soha nem kész.

És közben – Jézus bemutatta, hogyan lehet megállni a hitben: *„Atyám, ha akarod, vedd el tőlem ezt a poharat, mindazáltal ne az én akaratom legyen meg, hanem a tied. Ekkor angyal jelent meg neki a mennyből, és erősítette őt. Halálos gyötrődésében még kitartóbban imádkozott, és verejtéke olyan volt, mint a földre hulló nagy vércseppek”.*

Jézus „szokása szerint” ment az Olajfák hegyére. Oda járt – imádkozni! Elcsendesedni. **Az Atyával kapcsolatban maradni – hogy bemutassa, megélje, milyen lélek szerint, és nem test szerint élni.**

Milyenek a tanítványok? Nem a világ, nem a rómaiak, nem a farizeusok – hanem Jézsu tanítványai: a választottak?

1.1 **Júdás nem ismerte önmagát, és ő sem tudta, milyen lélek van benne.** Jézust sem imserte, és nem is akarta megismerni – mert ő tudta a tutit. Tudta, hogy Jézusnak hogyan kell viselkedni, mit kell csinálnia – és ha Jézus nem azt csinálja, amit ő akar, akkor Jézusra nincs szükség, Jézussal le kell számolni; csak akadály abban, amit ő akar. 1.2 Ahogyan már említettem, **Péter sem ismerte önmagát,** és nem tudta, milyen lélek van benne – de kereste, vágyta Jézus közelségét! Meglázta magát, akart tőle tanulni – és ezért őt Isten szeretete elsegítette a felismerésig: mert Jézus imádkozott érte, hogy el ne fogyatkozzék a hite. Péter meglátta saját maga testi óemberét – és Isten Lelke segítségével felvette ellene a harcot! (Ami egy életen át tart.) 1.3 **A tanítványok se ismerték önmagukat:** azon vitatkoztak, Jézussal közösségben, hogy ki a legnagyobb? Ilyen hihetetlen testi emberek? Mind egyenlőek: Isten kegyelmet nyert gyermekei! – **értük is imádkozott az Úr!** 1.4 Aztán amikor Jézust elfogták, hadakozni akartak – karddal! „*Nem hatalommal és nem erőszakkal, hanem az én lelkemmel! - mondja a Seregek Ura*”. (Zakariás 4:6) **Nem ismerték fel, milyen lélek van bennük – a testi óember munkálkodott bennük!**

2 Annak ellenére nem ismerték fel, hogy egyfolytában Jézus világosságában lehettek. Nem heti egy órát voltak Isten igéje közelében, hanem napi 24 órát! Állandóan tapasztalhatták Isten szeretete jelenlétének csodáját! Kijelentését. Állandóan kaphattak tanítást! Vakok és értetlenek maradtak, pedig **Jézus közvetlen közelében lehettek és tapasztalhatták kegyelmes szeretetét.** Miért? Mert ennyire megrögzöttek vagyunk! Ennyire belénk ivódott, átjár az óember – és meg kell születni, fel kell cseperednie, fel kell nőnie az újembernek! Éppen ez történt a tanítványok esetében! Miközben bennük, köztük így élt, így jelen volt az óember – aközben Jézus, Isten szeretete folyamatosan adagolta nekik az éltető igét: egyedül ettől lehet mássá valaki!

2.1 Utolsó vacsora előkészítésének csodája. „*Akkor elmentek, és mindent úgy találtak, amint előre megmondta nekik; és elkészítették a húsvéti vacsorát*”. (22:13) (Ez már a második, első a számárcsikó, amikor bevonult Jeruzsálembe.) 2.2 Az úrvacsora: az én testem és vérem. 2.3 Versengéskor tanítás: „*Aki a legnagyobb közöttetek, olyan legyen, mint a legkisebb, és aki vezet, olyan legyen, mint aki szolgál. Mert ki a nagyobb? Az, aki asztalnál ül, vagy aki szolgál? Ugye az, aki az asztalnál ül? Én pedig olyan vagyok közöttetek, mint aki szolgál.*” (22:26–27) 2.3 Emlékeztetés: „*amikor elküldtelek titeket erszény, tarisznya, saru nélkül, volt-e hiányotok valamiben?*” (Lukács 22:35) Én imádkoztam érted, és ha megtagadsz, akkor is imádkozom, és ahogyan a fizikai szükségleteidet kirendeltem, kirendelem – éppen úgy a lelki élted alakulását is felügyelem. Mert elhívtalak, mert tervem van veled, mert magváltottalak, neveden szólítottalak, enyém vagy!

3 **Jézus imádkozik értünk! A Sátán megrostálni akar – az Úr Jézus megmenteni!** Nagyon biblikus és igei: Uram, nem vagyok méltó arra, hogy hajlékomba jöjj, csak egy szót szólj, és meggyógyul az én lelkem. Ilyen alázatos imádságban összehangolódni az Úrral, hogy megismerjem az Urat – és **őbenne, őáltala megismerjem valódi önmagamat. Jézus leplezz le! Jézus adj világosságot!** Nélküle sötétségben élünk: saját sötétségünkben, amiről azt hisszük, hogy világosság! „*Ha tehát a benned lévő világosság sötétség, milyen nagy akkor a sötétség!*” (Máté 6:23) Kaptál már világosságot? Aki kapott, abban folyamatosan növekszik.

Egyre több és több. „*Mi pedig nem a világ lelkét kaptuk, hanem az Istenből való Lelket, hogy megismerjük mindazt, amit Isten ajándékozott nekünk*”. (1Kor. 2,12) Ez az ajándék a Jézus Krisztus! Nélküle nem tudjuk, kik vagyunk valójában: bűnösök, kegyelemre szoruló emberek – akikre bőven kiáradt az Isten kegyelme a Jézus Krisztusban!

Végezetül azon gondolkoztam el – milyen nagy csoda, hogy ezek az értetlen, testi emberek, akikben ilyen nyivánvalóan jelen volt és rombolt az óember, akiket úgy hívunk mégis, hogy Jézus tanítványai – **hogyan lehetséges, hogy Isten mégis őket hívta el?** Hogyan lehetséges, hogy őket használta fel egyháza építésére? Hogyan lehetséges, hogy az tényleg fel is épült? És hogyan lehetséges, hogy ma is ugyanígy áll? Egyik generáció megy a másik után – és hitet senki nem tud adni a gyermekének, legfeljebb vallásos neveltetést, és élete példáját. És **mi sem vagyunk jobbak, mint azok a tanítványok, akiket Jézus kiválasztott!** Köztünk, bennünk is jelen van és rombol az óember – de mégis jelen van és fokozatosan erősödik az új!
„*Keljetek fel, és imádkozzatok, hogy kísértésbe ne essetek.*” Hogy az új ember szerint éljete! Ámen!

2013. 01. 27. Vasárnap. Vancouver. C: Ne keveredjete!

Lekció: Efézus 5: 21 – 33

Textus: 2 Királyok 17: 24 – 41

Kedves Testvérek!

Ahogy az ígében olvastam – az Isten és az ő népe kapcsolatáról beszélek: volt egyszer egy fiú meg lány. A fiúnak megtetszett a lány, és elkezdett vele beszélgetni, próbált vele kapcsolatba kerülni. Kerülgették egymást, mint macska a forró kását. Aztán egyre többet beszélgettek, egyre több időt töltöttek együtt. Egyre inkább egymásra hangolódtak – és egy napon a lány igent mondott, összekapcsolták életüket. Két fél lett – egy egész. Óriási öröm volt az esküvőn – és még utána is, egy darabig. De kiderült, hogy a fiú – bár nagy szereti a lányt –nem teljesíti, teljesítheti a lány minden kívánságát. Sőt, nézeteltérések adódtak a megállás nélkül zakatoló életben. És közben csomó helyes fiú, férfi jelent meg a környezetében. Eddig is ott voltak – csak nem vette észre, mert nem törődött velük. Most azonban kezdett feltűnni. Észrevette, milyen jóképűek, kedvesek, előzékenyek. Milyen jó humoruk van. Milyen rengeteg pozitív tulajdonságuk van – amikben az ő társa sehol sincs. No, azért őt is szereti, és semmiképpen el nem hagyná, már a társadalmi megítélés miatt sem, meg azért sem, mert a biztosat nem éri meg felcserélni a bizonytalannal – de már felfigyelt másokra is! Sőt, flörtölt. Először csak szemezgetéssel, aztán beszélgetéssel. Miért, mi van abban? Aztán megtörtént az első titkos találka. Majd még több és több – és a kettősség állandósult. És mással is szemezgetni kezdett... Így élt, és egyre kevésbé zavarta, egyre inkább hozzászokott, sőt ez lett az izgalmas, érdekes, a kiteljesedés útja. Neki így volt jó, mert neki ez kell, ezt élvezte. Közben pedig azt hitte, hogy a társa úgysem tud semmit. És ha senki semmit nem tud – akkor senkinek sem fáj, senkit sem bánt meg, akkor semmi baj sincs. Miért lenne baj, ami mindnekinek jó – neki, szeretőinek, és a társának se rossz.

Pedig ő szenvedett miatta. Ő volt az, aki jobban szeretett, aki adta magát, akkor is, amikor felesége hűtlenkedett. Nem szólt, mert tudta, hogy **a feleségének kész a maga számára felépített ideológiája, gondolatrendszere, amellyel önmagát, szeretetlenségét, hűtlenségét igazolja.** Nem szólt – mert ha szól, elválnak egymástól. **Várt. Várta, hogy a változzon a szív, hogy összekuszolódjon az, ami mindig is rendtelenség volt. Várta, hogy a bűn gyönyöre kiüresedjen, majd fokozatosan teherré válljon. Várta,**

hogy megutálja, és szabadulni akarjon – hogy a felpattanjon az önzés burkába zárt szív, és a bűnbánat fájdalma lehessen a bűnbocsánat és megújulás.

A Biblia egyértelműen mondja – hogy éppen ilyen a kapcsolat az Isten és az ő egyháza, népe közt. Mi vagyunk az a hűtlen menyasszony, feleség, akit Jézus Krisztus eljegyzett magának, mégpedig a keresztfán kiomlott vérével. **Ez az egész történet rólunk és Róla szól – és az ő végtelen nagy hűségéről.**

Minden évben megrendezik az egész világon az Ökumenikus Imahetet, és hála legyen Neki, Aki a békességet munkálja – de sajnos továbbra is igaz ránk a megosztottság.

Ennél is súlyosabb az a fajta bűnünk, amikor **kétfelé sántikálunk** – mint a fenti példában. Amikor ő kezdeményezett, ő hívott el, jegyzett el, mutatta meg szeretetét, ismerhettük meg egyre jobban a Vele járásban – **mi pedig nem ragaszkodunk Hozzá.** Nem adjuk magunkat! Csak egy a sok között. Persze, közünk van hozzá – **de nincs meg a teljes elkötelezés.**

Nagyon divatos ma, ami Izráel népe elhurcolásakor Izráelben történt. Izráelt elvitték Babilóniába – helyükre idegen népeket hoztak, akik más isteneket tiszteltek. De Isten úgy alakította a körülményeket, hogy ezek az újak elkezdtek érdeklődni a régiek Istene iránt – oroszlánok szaporodtak el a lakatlan területeken (a rómaiak idejében még előfordult, a keresztes hadjáratok idejére teljesen kpusztult) és gyilkolták az embereket. A babonás népek – mert a kitelepítettek Istene büntet: ezért papot hozattak a kitelepítettek közül. Ő elmondta a szokásokat, az istentiszteleti rendet – **átadta a vallást, de nem hirdette a kegyelem igéjét.** „Így történt, hogy bár félték az URat, de az áldozóhalmokon is alkalmaztak maguk közül való papokat, akik az áldozóhalmokon levő templomokban tevékenykedtek. Félték tehát az URat is, de tisztelték a maguk isteneit is, azoknak a pogány népeknek az istentiszteleti módja szerint, akik közül elhurcolták őket”. (2Kir. 17:32–33) Mindenkinek megvolt a maga külön istene – amely mellé (bitos, ami biztos) odahelyezte az Urat is.

Nos, ez a kb. 3000 éves szinkretista hagyomány manapság különösen nagy erővel tör előre. Mert a keresztyén kultúra, a kesztyén hagyomány nem az Úrnak átadott, Hozzá kötött életet jelenti – hanem egy színfoltot az amúgy is oly színes életben. **Ma az egyén választja ki a hatalmas szellemi, spirituális kínálatból, hogy mit kér, mit rendel. Mi áll legközelebb hozzá, mi ragadja meg a fantáziáját, mit tud magának elképzelni, mit nem...**

Az Ószövetségben, a Tórában hangzik Isten figyelemztetése az Ő népének: „*Halld meg, Izráel: Az ÚR a mi Istenünk, egyedül az ÚR!*” (5Mózes 6:4) Vagy Illés próféta a Karmel-hegyi istenítélet előtt, amikor az volt a kérdés, hogy a Baal az Isten, vagy az Úr, ezt kérdezte az Isten népétől: „*Illés pedig odalépett az egész nép elé, és így szólt: Meddig sántikáltok kétfelé? Ha az ÚR az Isten, kövessétek őt, ha pedig a Baal, akkor őt kövessétek! De a nép nem felelt egy szót sem*”. (1Királyok 18:21) **Nem feleltek egy szót sem – mert nem tudtak mit mondani.** Nem tudtak? Hát nem a szabadító, szerető, elhívó Isten tetteiről szólt egész életük, történelmük? Hát nem ők is elmondták minden nap, hogy mit tett velük az Úr? Vagy talán elfelejtették? Igen, az lehetséges – mert olyan nagyon gyorsan felejtünk!

Meddig sántikáltok még kétfelé? Mikor bízzátok már rá magatokat teljesen? Mikor dobjátok ki az életetekből rengeteg bálványaitokat? Mikor hajtotok ölötte térdet – feltétel nélkül? **Mint Aki Úr!** Nem úgy, mint aki egy a sok közül – hanem úgy, **mint Aki az egyetlen!** Aki mindeneket teremtett, fenntart, igazgat – és Aki emberré lett, hogy meghaljon érted, bűneidért, és békességet, teljes megbékélést adjon!

Hirdeted-e, képviseled-e életteddel, magatartásoddal ezt a feltétel nélküli bizalmat, ezt az élő hitet, ezt az egyedül Rá hagyatkozást? Vagy te is olyan vagy, mint a samáriába telepített idegenek: mivel az életedben volt egy s más, az Urat is jobb félni, mint nem – az Urat is. De azért nem vagy te olyan buta ember, hogy bigott vallásos légy! Tudod te jól, mi a jó neked. Te jobban tudod, mint bárki isten, vallás, filozófia, vagy mások, amit mondanak. **Nem kell semmilyen más mérce, gondolat – az egyén önmaga mércéje, istene.**

Ez az első – de azért e mellett jó, ha az ember bebiztosítja magát. Az is nagyon fontos, hogy melyik csillagjegyben születél – mert az teljesen meghatároz. És az ezotéria is segíthet – éppúgy mint az az ősi magyar sámán-vallás, amely reneszánszát éli a magyarok közt a világon. Most volt tele stadionnyi ember,

hogy meghallgasson egy amerikai multi-milliomos hölgyet, aki arról beszélt, hogyan kell megragadni az élet kínálkozó alkalmait, hogy valaki sikeres legyen. 30 és 400 dollár közt voltak a jegyek erre a fajta „istentiszteletre”, és tele volt.

Szépen megfér mindez Krisztussal – mint Samáriában. Kinek mi – mint ott. Ki honnan jött, kinek, milyen istenei voltak, vannak. **Ehhez jött az Úr. Azaz az Úr Jézus!** „A Babelből valók elkészítették Szukkót-Benótot, a Kútából valók elkészítették Nérgalt, a Hamátból valók elkészítették Asímát; az Avvából valók elkészítették Nibhazt és Tartákat, a Szefarvaimból valók pedig elégették fiaikat áldozatul Adrammeleknek és Anammeleknek, Szefarvaim isteneinek”. (2Kir. 17:30–31) Rettenetes – amit csináltak, pedig, nagyon sok esetben a Mammon és önzés oltárán ugyanezt csináltuk, csináljuk mi, modern magyarok. 1950-től 2011-ig kis-Magyarországon 5,897,000 abortuszt végeztek el. Nekik nem születtek, születnek gyermekeik, unokáik. Isten adta őket, megformálta, életre hívta – mi pedig fogyunk. Nem azért fogy mostmár komoly mértékben a magyar, mert ez Isten verése... Hanem azért, mert **nem ragaszkodunk Hozzá, Aki a mi szerető, kegyelmes megváltó, életadó Urunk!**

„Tartsatok meg és teljesítetek minden ígét, amelyet én parancsolok nektek! Semmit se tégy hozzá, se el ne végy belőle! Ha próféta vagy álomlátó támad közötted, és jelet vagy csodát ad tudtodra, és bekövetkezik az a jel vagy csoda, amelyről beszélt neked, és azt mondta, hogy kövessünk és tiszteljünk más isteneket, akiket nem ismertél, akkor se hallgass annak a prófétának a beszédére, vagy arra az álomlátóra, mert csak próbára tesz benneteket Istenetek, az ÚR, hogy megtudja, valóban teljes szívvel és lélekkel szeretitek-e Isteneteket, az URat. Az URat, a ti Isteneteket kövessétek, és őt féljétek, az ő parancsait tartsátok meg, és az ő szavára hallgassatok, őt tiszteljétek, és hozzá ragaszkodjatok!” (5Móz. 13:1–5)

Ez az ige éppen így szól nekünk is, hozzánk is – Isten újszövetségi népéhez a Jézus Krisztus által. **Mi is mindenféle más isteneket tisztelve érkeztünk Krisztushoz és lettünk az Övéi.** „Ne kövessetek más isteneket a körülöttetek levő népek istenei közül!” (5Móz. 6:14) Jézus mondja: „Mert hamis krisztusok és hamis próféták állnak majd elő, jeleket és csodákat tesznek, hogy megtévesszék - ha lehet - a választottakat is”. (Máté 24:24)

Kérjük azért a Szentlélek Isten megvilágosító erejét, hogy leplezze le előttünk, tegye világossá, hogy melyek ezek az életünkben! Mert magunk erejéből nem láthatjuk – de Ő szeretet és életünket munkálja. **Ma is éppen azért szól az ige – hogy Lelke által közelebb vonjon, és megtisztítson. Engedj neki, lépj közelebb Hozzá, nyisd ki a szíved – és Ő munkálkodik!** Legyen érte áldott.

Legyen érte áldott, hogy Jézus Krisztus szerette a samaritánusokat – ellentétben a zsidó többséggel. Szerette az asszonyt a kútnál, a leprást, akit meggyógyított, és az egyik legismertebb példázata az irgalmas samaritánusról szól. **Nincs különbség – ilyen az Isten szeretete!**

Ezért is így boruljunk oda elé hálaadással és reménységgel – **mert szeret, és gondja van ránk!** Ámen.

2013. 02. 10. Vasárnap. Vancouver. C: Sebeink gyógyulása. 1. Amikor az Úr megsebez. 1. Térjünk az Úrhoz! 2. Béke az Urban!

Lekció: Zsidó 12: 1 – 15

Textus: „Bizony boldog az az ember, akit Isten megfedd! A Mindenható fenyítését ne vedd meg! Mert ő megsebez, de be is kötöz, összezúz, de keze meg is gyógyít”. Jób. 5:17 – 18

Kedves Testvérek!

Nincs gyermek, aki úgy nő fel, hogy soha semmilyen sebet, zúzódást nem szed össze – jellemző inkább az, hogy mindig tele van kék-zöld foltokkal (különösen a fiúk). Isten gyermeke sem nő fel úgy, nem jár úgy, hogy élete során ne kapna sebeket. Inkább az a jellemző, mint a gyermekekre – hogy **állandóan újabb és**

újabb sebeket szerezz! Meghalnak a szülei, mindenki veszít el szerettei közül; betegségeket szenved el; csalódásokat él át; sokan különféle tragédiákat. Itt egy kék folt, amott egy zúzódás – és ez jellemző; persze mindenkinél különböző mértékben.

Van, amikor az Úr ad sebeket (erről lesz szó ma) – és van, amikor mi egymásnak (erről lesz szó jövő héten). Van, amikor a mi saját bűneink okoznak számunkra sebeket (erről lesz szó két hét múlva). De abban mind egyforma, hogy **nincs seb Isten akarata, tudta nélkül. Minden seb és az abból való gyógyulás az üdvösségét kell szolgálja annak, akit akarata szerint elhívott.** Mindannyiunknak vannak sebeink – és azokból gyógyulásra van szükségünk.

Hogyan gyógyul a seb? A mesében ráöntenek egy varázs-folyadékot: és azonnal. A Narniában volt hasonló. A fiút leszúrták – de egy csepp varázsszer, és már olyan volt, mint előtte. A valóságban nem így működik. Egyetlen seb se gyógyul így. Hacsak nem szakítják fel újra és újra, akkor a seb mindenképpen gyógyul – **idővel. Idő kell hozzá! Idő – amely lehet, válhat megszentelt, áldott idővé Isten kezében.**

Éppen úgy, mint a tanulás. Ott sem működik a varázsszer módszer – megiszok egy cseppet és mindent tudok. Nem. Tanulni kell, időt, energiát kell beleáldozni – és azután lehet eredmény. Isten így határozta meg ezeket a rendszereket. Lehet ellene lázadni – de nincs értelme. Így van, és kész. **Idő kell hozzá – és követni kell az orvos utasításait!** Ez a kettő kell a gyógyuláshoz.

Öt hete eltörtem a kislábujjamat. Nem nagy dolog, gondolatam – vasárnap mindenképpen cipőt akartam húzni, de sehogyse ment. Bármennyire siettettem volna – még három vasárnap csak papucsban tudtam ellátni a szogálatot. A lábujjamat rögzítenem kellett az orvos utasítása szerint – és várni. Még nem tökéletes, de már cipőt hordok – és hamarosan teljesen jól leszek.

És a lelki sebek esetében mi a helyzet? Járjuk az utat, és akkor puff egy tasli, sőt, néha egy balegyenes, ami leterít a földre – és miért? És nem akar gyógyulni... Akkor az ember elkezd gondolkozni – és lám, talál rá okot. Bőven. Mélyebben néz önmagába – és amit addig is tudott, akkor ki is mondja, vállalja, megvallja: igen, Uram, ez, vagy az bűn: hazugság, lopás, paráznaság, kétszínűség, gyűlölet az életemben. Bocsáss meg.

Vagy, mint a tegnapi Csendes Percek áhítat is erről szólt: **KIJUTNI A GÖDÖRBŐL** „Várva vártam az Urat, és ő lehajolt hozzám, meghallotta kiáltásomat”. (Zsolt 40,2) A nap vidáman indult, barátaink társaságában. Azonban néhány órán belül valódi rémálommá változott. Lisa, a hároméves kislányom vízbe fulladt. Könyörögtem Istennek, hogy segítsen rajtunk. Imádkoztam, hogy ébressze fel, és tegye őt újra egészségessé. Amikor világossá vált, hogy ez nem történhet meg, megint imádkoztam; arra kértem Istent, adjon nekem erőt, hogy újra felépíthessem az életem. Bíznom kellett Istenben, hogy segít megbirkóznom ezzel a helyzettel. Néhány hónappal később, megpróbáltunk visszatérni valamiféle élethez, tenni valamit, hogy túljussunk minden egyes fájdalmas órán. Kétségbeesetten kértem Istent, segítsen, és éreztem, arra buzdít, írjak az érzéseimről és a bennem kavargó zűrzavarról. Amikor így tettem, elindult a gyógyulás bennem. **Végül egy könyvet írtam a veszteségről és arról a fájdalmas útról, mely lányom halála után kezdődött.** Isten mély hitet adott nekem és vágyat, hogy segítek más gyászoló szülőknek. Isten olyan helyre állított, ahol még egyszer igazán boldog lehetek az életben. Isten még a tragédiából, a veszteségből is jót tud kihozni.

Isten megsebez – de be is kötöz, meg is gyógyít. Azért sebez meg, mert azzal valami célja van az ő országa építésében. „Zúzódások, sebek tisztítanak meg a gonoszástól, és a test belsejében is érzett csapások”. (Péld. 20:30) Amikor Isten okoz sebeket – az ige azt mondja: **Isten fenyít** (Zsidó levél) – akkor mindig: „*ő pedig javunkra teszi ezt, hogy szentségében részesüljünk*”. Mit jelemnt ez? Szent = Isten számára elkülönített, felajánlott. Istené, Isten tulajdona. Javunkra teszi – hogy egyre teljesebben Hozzá kötődjön az életünk, lázadó értelmünk, lényünk, gondolatink, tetteink. Mint a lovak betörése – a különbség, hogy a Szeretet uralma alá.

Istennek nem az az akarata, hogy olyan sebeket adjon, amelyek soha nem hegednek be, és egy életen át azoktól szenvedünk. **Az az akarata, hogy a sebek begyógyuljanak – és minden ami történik magunk és**

mások épülésére és javára, és az Ő dicsőségére történjék! Hogyan gyógyulnak a lelki sebek? **Idő kell hozzá – és követni az orvos utasításait!** Mit mond Isten igéje?

1 Legelőször azt: „*Jöjjetek, térjünk meg az ÚRhoz, mert ő megsebez, de meg is gyógyít, megver, de be is kötöz bennünket*”. (Hóseás 6:1) És ha odamentünk – már ha odamentünk, azaz **kitártunk öelőtte a szívünket, odaborultunk keresztje alá, elmondtuk, kiöntöttük (mint a vizet)** – akkor azt mondja, azzal folytatja: „*Én majd bekötözöm és orvoslom sebeit, meggyógyítom őket, és megmutatom nekik: milyen kincs az igazi béke*”. (Jeremiás 33:6) **Ha a seb idővel nem heged be, vagy nem akar, nem tud beheggedni** (sőt nem látszik meg általa, közben az Isten dicsősége, mint annál a házaspárnál, akik elvesztették 3 éves kislányukat) – akkor annak az az oka, hogy **a szívben nincs békesség. Nincs jelen benne az Isten békessége.** „*Isten békessége, mely minden értelmet meghalad, meg fogja őrizni szíveteket és gondolataitokat a Krisztus Jézusban*”. (Filippi 4:7) Az Úr azt igéri a ő igéjében, hogy bekötözi és orvosolja lelki sebeinket – mégpedig úgy, hogy **elsegít a teljes békességre: aki egy személy, az Úr Jézus Krisztus. Benne lehet békességre jutni az Istennel – Ő a békesség alapja, forrása, eredete.** Ebből ered az élet minden területére kiterjedő békesség! Hogy bármi történjen – az életem olyan kösziklán áll, amely nem inog meg. Illetve meginoghat, de össze nem dőlhet! Jób kösziklája is megingott, amikor elvesztette mindenét – akit szeretett, és amilye volt. **Megingott – de hite által életet nyert.** Megalázta magát a szabadító Isten előtt – és békességet kapott, amely még ma is élő bizonyágtétel százmilliók számára. Éppen úgy, mint a a Csendes Percekben olvasott házaspár – megrengett az életük, de erőforrássá lett millióknak.

Mert a Krisztus felvitte bűneinket a fára, és nekünk egyedül őrá van szükségünk, akié vagyunk! Aki jobban szeret minket, mint az apánk, anyánk, gyermekeink, társunk – és mi benne bízunk! Ő az én kösziklám! Ez a megbékélés!

„*Ezért ha valaki Krisztusban van, új teremtés az: a régi elmúlt, és íme: új jött létre. Mindez pedig Istentől van, aki megbékéltetett minket önmagával Krisztus által, és nekünk adta a békéltetés szolgálatát. (...) Tehát Krisztusért járva követségben, mintha Isten kérne általunk: Krisztusért kérünk, béküljete meg az Istennel!*” (2Korinthus 5: 17–18,20) „*Én majd bekötözöm és orvoslom sebeit, meggyógyítom őket, és megmutatom nekik: milyen kincs az igazi béke*”. (Jeremiás 33:6) „*Megtisztítom őket minden bűnüktől, amelyeket elkövettek ellenem; megbocsátom minden bűnüket, amelyeket elkövettek ellenem, amikor elpártoltak tőlem*”. (Jeremiás 33:8)

Van-e ilyen békesség?

A Facebook-on olvastam: Ma hazafelé vonatoztam és ugyanolyan útnak indult mint az összes többi, de a mait sosem felejttem el. Egy bácsika szállt fel az egyik megállónál. Ideges volt és zavart, sok táskával a kezében. Leült hozzám. Majd kivett az egyik szatyrából egy darabokban lévő mobilt. Elnézést kért tőlem, hogy szétpakolt. Remegett a keze, ahogy próbálta összerakni, és elkezdtek potyogni a könnyei.

Megkérdeztem, segíthetek-e neki, és elvettem tőle. Egy régi sony ericsson volt. Összeraktam, de már nem lehetett bekapcsolni. Mikor ezt megmondtam neki, még jobban sírt. Megkérdeztem, mi a baj? Elmondta, hogy a lányát lenne muszáj felhívnia, mert a feleségét műtötték és tudnia kell, hogy van. Megkérdeztem, tudja-e fejből a számot? Erre előhúzott egy gyűrött papírkát. Tárcsáztam a telefonomról és odaadtam neki. Meglepve nézett rám, hogy tényleg megengedem, és tényleg felhívhatja???! - Sikerült beszélnie vele, de miután zokogni kezdett, tudtam hogy baj van. Visszaadta a telefont. A felesége belehalt a műtétbe. Azt mondta nekem: „Ne tessék veszekedni, csak SZERETNI!! Én veszekedtem és már nem szerethetek!!”

„**Ő megsebez, de be is kötöz, összezúz, de keze meg is gyógyít**”. Vajon lesz-e ebből igaz bűnbánat Isten előtt, újjászületés, megtérés, Jézus Krisztusban kapott békesség, új élet, sok-sok új szeretet-kapcsolat, neki szentelt élet, szolgálat? **Vagy csak egy soha be nem gyógyuló seb?** Milyen sok ember él így! Pedig nem ez Isten akarata! **A szerető Isten, aki Fiát értünk a keresztre adta, nem akarja, hogy be nem gyógyult sebeket hordozzunk egész életünkön keresztül!** „*Meggyógyítja a megtört szívűeket, és bekötözi sebeiket*”. (Zsolt. 147:3) Jézusról ezt mondja az ige: „*A mi vétkeink miatt kapott sebeket, bűneink miatt törték össze. Ő*

bűnhődött, hogy nekünk békességünk legyen, az ő sebei árán gyógyultunk meg”. (Ézsaiás 53:5) **Ő azért kapott sebeket – hogy benne, vele és általa gyógyuljanak sebeink, és elvégezhesse sebeink által is az ő dicsőséges munkáját bennünk és általunk.** Juss ki a gödörből – gyógyuljon a seb, gyógyítsa Jézus kegyelme – **hogy ameddig vagy, lehess áldássá – még sebesülten is!** Ámen!

2013. 02. 17. Vasárnap. Gyülekezeti közgyűlés. Sebeink gyógyulása. II. Amikor mi megsebezük egymást. 1. A hamis sebek. 2. A sebek

Lekció: Galata 5: 1, 13 – 26 feltárása. 3. A seb gyógyítása.

Textus: Dániel 6 Dániel az oroszlánok vermében.

Kedves Testvérek!

Múlt vasárnap azokról a sebekről szolt az ige, amelyeket az Isten okoz életünkben, szívünkben. Halálesetek, betegségek, tragédiák, sorsfordulók – amelyek mind arra, azért vannak, hogy az Úrhoz térjünk, és hogy Jézus Krisztuson keresztül megtapasztaljuk, hogy mi az igazi béke. Hogy kiszolgáltassuk magunkat Neki – és hogy megtöltsön önmagával, Aki a békesség! **Gyógyulás = idő + követni az orvos utasításait.**

Ma azokról a sebeinkről lesz szó, **amiket mi okozunk egymásnak.** Hatalmas téma – mert ha bárkit megkérdeznék, mindenkinek volna bőven miről beszélnie. **Mindnyájan sebzünk – és sebzettek vagyunk. Minden seb, amit mi okozunk másnak – Isten előtt zajlik, és el kell róla neki számolnunk; de mindre Krisztus bűnbocsátó irgalma a megoldás.** Szeretnék utalni arra a példára, amellyel befejeztem a múlt heti szolgálatomat: az idős bácsi, akinek meghalt a felesége a kórházban, és könnyesen mondta: ne veszekedjen, hanem szeressen. **Isten bűnbocsátó szeretete adhat egyedül új szívet a kő szív helyére; amikor szívünkbe árad az Isten szeretete.**

Minket ennél sokkal érzékenyebben érint, amikor valaki más/mások okoz/nak sebeket nekünk! Az Úr azokról is tud, azok mögött is ő van. Sőt, **azokat felhasználja a mi megszentelődésünkre.** Uram, mire akarsz tanítani engem? Fáj a seb – talán arra, hogy én ne okozzak ilyet másnak? Vagy arra, hogy még jobban rád nézzek, hogy **Te hogyan szenvedted el, amikor ütöttek, gyaláztak és keresztre adtak? Azért adod, hogy megtanuljam: te vagy az én kösziklám!**

1. A hamis sebek. Perzsa birodalom – 120 kormányzó – 3 főkormányzó – Dániel lett az egyik. Kiemelkedett bölcsességével, szorgalmával, megbízhatóságával, becsületességével – **próbáltak minden erővel belekötni, de nem sikerült.** Akkor rájöttek: csak az istenével kapcsolatban tudják lejáratni. Törvény: 30 napig csak a királyhoz lehet imádkozni – oroszlánok vermébe dobták. Isten megőrizte. Miért mindez? **Mert irigyek, féltékenyek voltak rá. Az fáj, az lett a seb – ami nem az: hanem bűn!** Mert irigység, féltékenység, gyűlölet; ellenségeskedés, viszálykodás, harag, önzés, pártoskodás (Galata 5:19–21). Sajnos ez is nagyon jellemző ránk. **Ezek a hamis sebek nagyon tudnak fájni!** Nagyon fáj, hogy neki jobban megy, szebb, erősebb, ügyesebb, szorgalmasabb, őt nevezik ki, tüntetik ki, jobban szeretik, ő van a középpontban, rá figyelnek, jók a kapcsolatai, megértőbb, higgadtabb, bölcsőbb... bármi! **Annyira tud fájni, hogy alig lehet elviselni – sőt nem is lehet, ezért, hogy ne fájjon, el kell tüntetni, legjobb megölni.** Azt felejt el az ember – hogy lehet, hogy eltüntet egyet: de megint jön majd másik, meg másik, egészen addig, ameddig ő maga meg nem hal; **vagy új szívet és békességet kap Istentől, és Vele, Benne új életet!** „*Bűneinket maga vitte fel testében a fára, hogy miután meghaltunk a bűnöknek, az igazságnak éljünk: az ő sebei által gyógyultatok meg*”. (1Péter 2:24)

Salamon döntése – két parázna nő szült egy házban három nap eltéréssel. Egyiknek a gyermeke meghalt, mert ráfeküdt. Erre éjjel kicserélete a két gyermeket. A másik tagadott. Salamon döntése: vágják ketté. Az

egyik nő inkább meg akarta ölni a másik gyermekét is, mert a sebe akkor „gyógyul”, ha a másiknak sincs öröme.

A tékozló fiú hazatért – az idősebb fiú megsebezve érezte magát, hogy az apja olyan szeretettel fogadta. **Megharagudott és nem akart bemenni. Rettenetesen fáj neki. Megsebbzettnek érezte magát.** Pedig az apja őt is szereti, kimegy és kérleli! Mennyire fájhatott ez a hazatért tékozló fiúnak, hogy a testvére be se ment az ünnepségre.

Mert azt érzi az ember – hogy ez nem igazság! Mint Káin. Nem igazság, hogy Ábelt Isten jobban szereti. Jobban szerette? Dehogy! Csak ő ezt a nagyon rossz végkövetkeztetést vonta le **bizonyos jelekből.** És tudjátok az a baj, hogy ma is sokan ezt a rettenetesen rossz, hamis, egymás ellen felingerlő végkövetkeztetést vonják le – bizonyos jelekből.

Jézus egy példázatot mondott a szolgáról, aki tízezer tálemtummal volt adós, de elengedte neki az ura – ellenben ő nem engedte el annak, aki neki 200 dénárral volt adós. **Az én sebeim annyira fájnak – hogy nem veszem észre Jézus értem, az én bűneimért elszenvedett sebeit! Azokat a sebeket – amikben van az én összes sebeimnek is a gyűgyulása! Akiknek valódi gyógyulás van Jézus értünk vállalt sebeiben – annak gyógyulnak meg sebei, amelyeket másoktól kap: legyenek azok hamis, vagy valódi sebek. A hamis sebeket leleplezi Isten igéje és Szentlelke, és a bűnbánat által munkálja a megtérést és az új életet – a valódi sebeket pedig orvosolja!**

2. Mert vannak valódi sebeink, amelyeket egymástól kapunk. Nagyon sokszor a fent felsorolt hamis sebeket kapott emberek, vagyis bűneikben lévő emberek védekező reakciói, bántásai: mint amit Dániel, a tékozló fiú, vagy az igazi anya kapott. **Nagyon fájnak – mert sokszor valóban az életünkre, az egzisztenciánkra törnek. Ki akarnak készíteni.** Van, amikor kitaró aknamunkával, van amikor öszpontosított támadással, van, amikor alkalomra várva. Valaki azt mesélte nekem, hogy úgy érzi, azt nézik a munkahelyén, hogy mikor hibázik már végre, hogy beleköthessenek, és elbocsáthassák, leépíthessék. Pontosan ugyanaz, ami Dániellel történt 3000 éve.

Ilyenkor mi a teendő, mit tesz, tehet egy hívő ember, aki új életet nyert Jézus Krisztusban? Mit mond Isten igéje?

„Mert kegyelem az, ha valaki Istenre néző lelkiismerettel tűr el sérelmeket, amikor igazságtalanul szenved. De milyen dicsőség az, ha kitaróan tűritek a hibátok miatt kapott verést? Ellenben ha kitaróan cselekszitek a jót, és tűritek érte a szenvedést, az kedves az Isten szemében. Hiszen erre hívatatok el, mivel Krisztus is szenvedett értetek, és példát hagyott rátok, hogy az ő nyomdokait kövessétek: ő nem tett bűnt, álnokság sem hagyta el a száját, mikor gyalázták, nem viszonzta a gyalázást; amikor szenvedett, nem fenyegetőzött, hanem rábízta ezt arra, aki igazságosan ítél. Bűneinket maga vitte fel testében a fára, hogy miután meghaltunk a bűnöknek, az igazságnak éljünk: az ő sebei által gyógyultatok meg. Mert olyanok voltatok, mint a tévelygő juhok, de most megtértetek lelketek pásztorához és gondviselőjéhez”. (1Péter 2:19–25) Alapigénk szerint – **Dániel ugyazt tette, amit az Úr Jézus.** Nem fenyegetőzött, nem átkozódott, hanem rábízta ezt arra, aki igazságosan ítél – és mindvégig tudta, hogy semmi nem történhet Isten tudta nélkül, és az ő kegyelmet nyert, megváltott életére az Úr visel gondot. Ha neki úgy kedves, hogy az oroslánok tépjék szét – mint sok keresztyént az üldözések közben az ókori arénákban – akkor ez is, így is az Isten dicsőségére lesz. **Bizonyágtétel.** Ha meg csoda folytán mégse – akkor is az Isten dicsőségére van, ami történik! **Szóval, engem nem tudnak bántani!**

De ez csak akkor valóság, ha valóban feltárom sebeimet az Úr előtt! Neki adom át fájdalmaimat, vívódásaimat, életemet. Ezt tehetette Dániel is akkor, amikor napnyugtáig az őt kedvelő király azon igyekezett, hogy hogyan tudná valami módon megmenteni mégis Dánielt. **Volt rá idegtépő idő – napnyugtáig, és még egy éjszaka. Általában van. Azaz – és ez a lényeg – nem idegtépő idő, hanem áldott idő, amikor Isten jelenléte, szeretete, Jézus Krisztus személye jár át.** Ahogyan megváltott, kimosott bűneim mélységéből, formált, fenytett, vezetett, hordozott, védett, kegyelme betakart, használt – hogy róla szól az egész kegyelmet nyert, új életem, az ő jóságáról. **Ez a seb feltárása és bekötözése – igen, Uram, most ez van: de Rád bízom magam, mert önmagadat adtad értem a kereszten, és tudom,**

abból élek, hogy te szeretsz!

3. Hadd olvassam fel újra az ígét Jeremiás könyvéből: „*Én majd bekötözöm és orvoslom sebeit, meggyógyítom őket, és megmutatom nekik: milyen kincs az igazi béke*”. (Jeremiás 33:6) **Ezt a Szentlélek végzi el bennünk úgy, hogy élővé teszi bennünk Jézus Krisztust.** Vagyis úgy, hogy Ő maga lakozást vesz bennünk.

Gyökössy Bandi bácsi mesélte el az ő édesapjáról, aki jogon és bölcsész karon is diplomát szerzett és még a régi időkben a MÁV vezérigazgató helyettese lett, kormányfőtanácsos. Emellett hívő ember volt, presbiter, aki minden évben vett egy új bibliát, amit elolvasott elejétől a végéig, és aláhúzott benne részeket – minden évben mást. A családot a kommunista rendszerben kitelepítették, megalázták, mindenüket elvették és Szarvasra kerültek az idős emberek egy ócska parasztházba. Egyetlen panasz szót nem ejtett. A fia, Bandi bácsi akkor már újpesti lelkész volt. Nem lehetett kenyeret se kapni. Bandi bácsi, akkor még nem bácsi, meglátogatta az édesapját, aki egy ócska ködmönben metszegette a fákat. Hogyan van apám? Nagyon jól fiam. Innen indultam el, ide érkezem vissza, ami közben volt: azért áldassék az Isten szent neve. Gyere be, csak egy gyökér teával tudlak megkínálni, másom nincs, de azt megisszuk – aztán elolvassuk az ígét. És nem árkozta a rendszert, nem szidott senkit – hanem hálát adott azért, amit Isten elvégzett, elvégez, benne, általa, körülötte. Ebben a békességben halt meg, ment haza, azaz: telt be az étellel. Nem saját önjerejéből valósította ezt meg – hanem ezt végezte el a benne növekedő Krisztus! „*Mert kegyelem az, ha valaki Istenre néző lelkiismerettel tűr el sérelmeket, amikor igazságtalanul szenved.*” Nem tudhatjuk, hogy ez a seb milyen gyorsan gyógyult be. Lehet, hamar, lehet évekig tartott. Az Úr Isten tudja – Dánielnek csak egy fél napja és egy éjszakája maradt. Másnak több... De recept ugyanaz: **Gyógyulás = idő + követni az orvos utasításait. Márpedig az Isten a mi gyógyítóink, és az ő élő igéje, a Jézus Krisztus!**

Biztos, te is sok sebet hordozol, amit másoktól kaptál. Sokan kikészülnek idegileg, mások pszichoszomatikus betegségektől szenvednek, néhányan hibáztatják, számon kérik, káromolják Istent. Megint sokan bekeményítenek, és ha belehalnak is megmutatják, hogy ők az erősebbek – leginkább hasztalan erőlködés, vagy tényleg belehelnek.

És vannak, akiknek békességük van, akik világítanak, akik olyanok, mint a só ebben a világban – ízt adnak, Krisztus ízét. Ők azok, akik komolyan veszik, és élnek az ígét: „*Az ÚR harcol értetek, ti pedig maradjatok veszteg!*” (2Mózes 14:14) „*Nem hatalommal és nem erőszakkal, hanem az én lelkemmel! - mondja a Seregek Ura*”. (Zakariás 4:6) „*Aki tulajdon Fiát nem kímélte, hanem mindnyájunkért odaadta, hogyné ajándékozna nekünk vele együtt mindent?*” (Róma 8:32) Nem nekem kell önmagamat mindennel és mindenkivel szemben megvédenem, a sebesüléseim ellenére is mindhalálig harcolni és egész életemben sebesültnek lenni – **hanem ráhagyatkozni Őrá, és az Ő vezetését, tanácsát, jelenlétét kérve Őbenne, őáltala gyógyulni, megállni, békét teremteni: az Ő dicsőségére!** És ha ki kell állni – kiállok. Mint Dávid Góliát ellen. De nem a magam indulatából – hanem egyedül és kizárólag az Isten indítására. És nézzétek, Dávid még csak meg sem sérült, sebesült!

Ez a böjti lelkület! **Így kezeli, gyógyítja sebeinket a mi kegyelmes megváltóink! Adjon nekünk világos látást, és gyógyulást – az Ő dicsőségére!** Ámen

2013. 02. 24. Vancouver. Vasárnap.

C: Sebeink gyógyulása 3. Amikor a bűneink okoznak sebeket. I. Magába szállt – a fájó seb diagnózisa. II. Az orvos előtt. III. Az orvos utasítása.

Lekció: Róma 6: 12 – 23

Textus: „*A mi vétkeink miatt kapott sebeket, bűneink miatt törték össze. Ő bűnhődött, hogy nekünk békességünk legyen, az ő sebei árán gyógyultunk meg.*” Ézsaiás 53:5

Kedves Testvérek!

Elmúlt két vasárnapon a sebeinkről szólt az ígéhirdetés. Először azokról, amelyeket Isten okoz nekünk, amelyekkel mindezzel konkrét célja van az életünkben. Tragédiák, sorsfordulók, amikor tőlünk teljesen függetlenül, de velünk történnek dolgok. Isten közel jön ilyenkor hozzánk, és a rá utaltságunk által mi is közeledünk öhozzá. Általánosságban megállapítottuk, hogy a gyógyuláshoz időre van szükség – és követni kell az orvos utasításait. Ez az idő lehet egészen rövid – de lehet nagyon hosszú is. Az viszont biztos, hogy **Isten ígérete az, hogy minden sérülésünkkel is az üdvösségünket munkálja.** Éppen így teszi ezt még azokkal a sérüléseinkkel is, amelyeket egymásnak adunk és egymástól kapunk.

Ma azokról a sérüléseinkről lesz szó – amelyeket **saját bűneinkel okozunk saját magunknak; amit bűneink következményei okoznak számunkra.** Még ha sokszor – sajnos – nem is realizáljuk ezeket pusztító mélységükben: **ezek életünk legsúlyosabb sérülései.** „*Mert a bűn zsoldja a halál, az Isten kegyelmi ajándéka pedig az örök élet Krisztus Jézusban, a mi Urunkban*”. (Róm. 6,23) Hét bűnbánati zsoltár van a bibliában – ezeken keresztül a következő négy böjti vasárnapon részletesen fogjuk vizsgálni a bűnből való megtisztulás lehetőségét, útját, módját. „*Krisztus szabadságra szabadított meg minket, álljatok meg tehát szilárdan, és ne engedjétek magatokat újra a szolgaság igájába fogni*”. (Galata 5:1)

Hadd hozzam ismét elétek Jézus talán legismertebb példázatát, a tékozló fiút. Rettenetes sebet ejtett magán, amikor kikérte a vagyon ráeső részét, messze vidékre költözött és felelőtlenül elszórta. Persze ő nem érzett közben semmilyen fájdalmat, és nem vette észre, **milyen súlyos sebet ejt saját életén** – hanem azt érezte, hogy végre szabad. Kitért a börtönből és végre megvalósíthatja önmagát, azt teheti, amit akar.

Ez az ál-szabadság súlyos rabságot eredményez – minden embernél kivétel nélkül. Ha függetlenítem magam Istentől – akkor **a Sátán szabad prédájává leszek, aki önzésemet felhasználva teszi tönkre az életemet.** Ahelyett, hogy önmagunkat megalázva, az ő útmutatásával, felebarázaink javára használnánk fel életünket, táalentumainkat – **elherdáljuk.**

A tékozló fiú sülyedni kezdett – de le kellett sülyedni egészen a disznóvájúig, hogy eszméljen: „*Ekkor magába szállt és ezt mondta: Az én apámnak hány bérese bővelkedik kenyérben, én pedig itt éhen halok! Útra kelek, elmegyek apámhoz, és azt mondom neki: Atyám, vétkeztem az ég ellen és teellened. Nem vagyok többé méltó arra, hogy fiadnak nevezzenek, tégy engem olyanná, mint béreseid közül egy*”. (Lukács 15:17–19) **Micsoda sebet ejtettem saját magamon, tönkretettem a saját életemet – de még itt is van megoldás!**

Hadd hozzam elétek Jónás prófétát – aki a bűnei miatt rettenetes bajba keveredett. Hallotta Isten egyértelmű utasítását, vezetés, iránymutatását. Tudta, merre kellett volna mennie, de ő az ellenkező irányba indult. Óriási vihar – mint a mi életeinkben is sokszor: **a bűneink miatt!** És ő mit csinált? A hajófenéken aludt! És amikor Isten szelíden leleplezte, mert rá esett a sorsvetés – akkor végre megvallotta. De ez a hívő ember előtte aludt! Mégpedig úgy, hogy körülöte tombolt a vihar.

Milyen sokan vannak így! Tudta, érezte, hogy megbántja vele a feleségét – de nem vette komolyan, és felborult az élete miatt. Tudta, hogy a szexnek a házasságban a helye, de hát úgy gondolta, hogy nem él a középkorban. Ezért most abortáltatta a magzatát, és mert látta a kis letépett kezecskéjét, ezt a sebet örökké magával hurcolja. Vagy mégse? Tudta, hogy

Mert a bűnnek megvan a következménye, és a bűn sebeket ejt: nem is egy emberen! Dávid félrelépése és gyilkossága. Nem tudta, hogy az paráznaság? – dehogyisnem. „*Egyszer estefelé, amikor Dávid fölkel a fekhelyéről, és a királyi palota tetején sétált, meglátott a tetőről egy asszonyt, aki éppen fürdött. Az asszony igen szép termetű volt. Dávid elküldött, és kérdezősködött az asszony felől. Ezt mondták neki: Betsabé ez, Eliám leánya, a hettita Úriás felesége*”. (2Sám. 11,2–3) De ő itt nem állt meg – hanem tovább ment. **Mert testi volt és önző. A kívánság hajtotta.** „A bűnben kín van s gyűlölet, s mi más más minket öl – öröm köt egybe, s szeretet, az Úr szívében belől.” (413:3 Mily jó, ha büntől már szabad.)

„*A bűn az ajtó előtt leselkedik, és rád vágyódik, de te uralkodjál rajta*”. (1Mózes 4:7) **De nem tudunk rajta uralkodni** – és ha nem tudunk, akkor **sebzünk másokat, és minket is megsebeznek** (erről volt szó múlt héten); és ezen túlmenően: **bűneinkkel sebezük saját magunkat!** És a nagy szétdobáló, a Sátán

boldog – mert sok fájdalmat okozhat Isten szeretett teremtményének, az embernek, mégpedig általunk és bennünk!

De ha mi nem tudunk uralkodni rajta – akkor mi a megoldás?

A csütörtöki Vancouver Sun újságban jelent meg egy érdekes cikk arról a tanulmányról, amelyet a kanadai és amerikai börtönökben élő fogvatartottak vallásos életéről írtak. A cikk arról szól, hogy az elítéltek elég magas százaléka tartja magát keresztyénnek, és gyakorolja rendszeresen vallását a börtönben. Csakhogy nem azért, hogy bűneiket megútálva megbánják, megvallják, és elhagyják – hanem azért, hogy a kegyelmes és jó Isten szeretete igazolja, és felmentse őket minden bűnük alól. Egy gyilkosságért fogvatartott férfi, amikor felvetették neki, hogy az emberölés örök kárhozttal jár, ezt válaszolta: „Nem, nem, nem gondolom, hogy így lenne. Ez itt most a pokol, mert senki nem tud tökéletesen jó lenni, mindenki bűnöket követ el. De Isten minden bűnt megbocsát, még azoknak is, akik nem is hisznek benne.” Egy másik, aki lopásért van ott: „Nézzé, én betörök, rablok, de ettől még a mennybe megyek, hiszen, hmm, Jézus tudja, hogy nincs más választásom. És ő azt is tudja, hogy én jószívű ember vagyok – csak beleragadtam ebbe az egészbe, és csak túlélésért csinálom”. Egy 25 éves bűnöző azt mondta, hogy minden bűncselekménye elkövetése előtt elmond egy gyors, rövid imádságot – hogy Jézussal nyugodt maradjon. Azt mondta: „Ameddig kéred a bűnbocsánatot, addig Jézusnak meg kell adnia számodra”. És ha egy másik „rossz ember” ellen követsz el valami bűncselekményt – az nem számít bűnnek, mert csak Isten büntetését hajtod végre rajta. Ezért nem bűn a bankrablás sem.

Látjátok – íme, ilyen az ember. Ez a bűn relativitásának elmélete – ami nem igaz. Így gondolkodva nem lehet a bűneink által saját életünkben okozott sebeinkből kigyógyulnunk. **Így felhasználjuk még az Isten igéjét, szeretetét is, hogy ne kelljen összetörve bünt vallanunk öelőtte.** Így, ilyen ál-vallásosan csak elmérgesedik a seb, és még jobban húz lefelé. Mi a megoldás?

A megoldás csak ott kezdődhet, hogy fáj a bűn, az én bűnöm, amit Isten ellen, és ember ellen elkövettem. A megoldás csak az őszinte magunkba szálással, bűnbánattal, és bűnvallással kezdődhet – odamegyek az Atyához – mint a tékozló fiú – Jézus Krisztus által, és azt mondom: vétkeztem, és semmi jót nem érdemlek, csak büntetést – de kérlek, könyörülj rajtam! Ez a megoldás! Ezért jött Jézus – hogy legyen megoldás!

Mert *„a mi vétkeink miatt kapott sebeket, bűneink miatt törték össze. Ő bűnhődött, hogy nekünk békességünk legyen, az ő sebei árán gyógyultunk meg”* – de nem azért, hogy ezzel visszaéljünk, hanem azért, hogy életünk legyen általa! Folyamatosan megújuló, önmegtágadásban, Istennek átadott életben, szolgálásban gazdagodó, Isten akaratát megélő emberek lehessünk!

Rengeteget sérülünk saját nyomorúságos bűneink miatt. Gyermekkorunktól kezdve egész életünkön át: ifjú nem készül az iskolába – rossz jegyet kap, és keservesen sír, sőt talán még ki is kap. Seb lesz belőle. Több alkalommal elkésik a munkahelyéről, mert nem készül el időben – és elbocsátják. Seb lesz a bűnből. Közösségben mindig ő akar szerepelni, ő akar középpontban lenni – ezért eltávolodnak tőle, magányos lesz, és seb lesz belőle. Erre mondja az Isten igéje: *„Ne tévelyegjete: Isten nem lehet megcsúfolni. Hiszen amit vet az ember, azt fogja aratni is: mert aki a testének vet, az a testből arat majd pusztulást; aki pedig a Léleknek vet, a Lélekből fog aratni örök életet”.* (Galata 6:7–8) Aki önzéséből, hiúságából, nagyravágásából, pénzsóvárságából, testiségéből: azaz **bűneiből vet – akkor majd aszerint arat is. Ez az aratás pedig – sebeket jelent.** Olyan sebeket, amelyekből **egyedül Jézus Krisztus golgotai kereszthalála, és az ő vére tud kigyógyítani.** Pontosan a mi sebeink miatt kapott Jézus sebeket – hogy mi a sebeinkből az ő sebei által gyógyuljunk meg.

Mi kell hozzá? **Hit.** Ez az az eszköz amely által Isten ajándéka, a Jézus Krisztus kegyelme elérhető számunkra.

„Mert mindaz, aki kér, kap; aki keres, talál; és aki zörget, annak megnyitják. Melyik apa az közületek, aki fiának kigyót ad, amikor az halat kér tőle, vagy amikor tojást kér, skorpiót ad neki? Ha tehát ti gonosz léteketre tudtok gyermekeiteknek jó ajándékokat adni, mennyivel inkább ad mennyei Atyátok Szentlelket

azoknak, akik kérik tőle?” (Lukács 11:10–13)

Adjon a Szentlélek Isten nekünk világosságot bűneink és bűneink okozta sebeink felismerésében, a drága orvoshoz való odafordulásban, megvallásban, a bűnbocsánat átélésében – hogy a sebek beheggedjenek, gyógyuljanak, és növekedjen a krisztusi élet! Ámen.